

Teksti
ja kuvat:
TORSIO

SILKIN VARASSA

2014 AP 11/1013

Tässä on käynnissä valjaiden viimeinen tarkastus ennen pukeutumista hyppyvarusteisiin.

Oppilas ja opettaja matkalla koneeseen. Vasemalla oppilas Onni Kuusisto, edessä kuvaa otettaessa toinen hyppy ja oikealla Kavo Laurila, lähdössä 41. hyppyynsä. Nyt on hyppyjen luku jo suurempi. Varsinainen hyppyvarjo on selässä, varavarjo näkyy miesten rinnalla.

Kerhon tunnus perustajan, ekonomi Kavo Laurilan kantamana suojapukunsa selkämyksessä.

Utissa toimivasta puolustusvoimamme laskuvarjokoulusta on viime aikoina paljon puhuttu ja kirjoitettu. Enää ei varmaan monikaan ihmettele ja kummattele, mikä se sellainen sotilas on, jolla on punainen baskeri päässään, sehän on laskuvarjojääkäri — 'punainen piru'. Mutta ei ainoastaan 'siellä jossakin' vaan myös täällä siviilissä hypätään. Jopa harva se ilta saavat Malmin lentokentän läheisyydessä asuvat nähdä silkkikupujen pulistuvan ja leijailevan kohti kentällä sijaitsevaa maaliaan. Suomen Laskuvarjokerho r.y:n jäsenet ovat silloin meillä vielä harvinaisen, hurjan harrastuksensa parissa. Eipä silti, etteivätkö jotkut 'yksinäiset sudet' olisi meillä aikaisemminkin laskuvarjohyppyjä harrastaneet. Utta asiassa on itse kerho.

Mikä se on ja miten se lähes kenenkään huomaamatta, itsestään melua pitämättä on syntynyt?

Silloin tällöin kantautuu tänne meillekin uutisia kansainvälisistä laskuvarjohyppynäytöksistä, uusimman ilmailualan saavutuksista. Ne ja innostus ilmailuun yleensä lienevät olleet tekijät, jotka saivat aluksi pienen mutta sitä polttavamman liekin syttymään. Tämä aloitteen tekijä ja sen eteenpäin viejä on ilmailupiireissä jo ennestään tuttu ekonomi Kavo Laurila. Ja tuttu hän on suurelle yleisöllekin radiossa pitamiensä mm. laskuvarjon historiaa ja ilmailua yleensä kosketteleitten esitelmiensä ansiosta. Hän puhalsi innostuksensa pieneen nuorten hurjapäiden joukkoon, joka perusti kesällä 1960 Suomen Laskuvarjokerho r. y:n.

Tyhjästä oli liikkeelle lähdettävä. Ei ollut kalustoa eikä oppia. Jälkimmäinen oli aluksi tärkein ja kukapa muu asialle kuin Laurila. Hän kävi Amerikassa kesällä -60 hyppyyksensä ja täydensi taitojaan kolmen viikon kurssilla Ranskassa Biscarrosse'n laskuvarjohyppyyksessä, joka on yksi maailman suurimmista ja parhaimmista.

Niinhan on meillä monen muunkin asian kohdalla menetelty: ensin yksi ulkomaille oppiin ja sitten muita opettamaan.

Toiminta itse kerhon puitteissa pääsi tosimelellä alkuun viime keväänä. Virallisen, kerhon nimissä tapahtuneen ensihyppyn hyppäsi Laurila Lohjan lentonäytöksessä 4. 3. ja nyt on tuon 60-jäseniseksi paisuneen kerhon puitteissa hyppätyä jo parikymmentä kertaa luvun kasvaessa ilta illalta sitä mukaa, kun maa-koulutukselta miehiä mukaan pääsee. Hyppy tehdään yhden kerhon omistaman ja toisen Kar-Air Oy:n käyttöön antaman varjon avulla pienestä siviilikoneesta. Ensin oppilas, jonka suorituksen opettaja valvoo, ja sitten opettaja perässä kohti valkoisella ristillä kentän pintaan merkittyä maalia. 3. 9. illalla hyppäsi Laurila 41. kertansa näistä hyppyistä 26 ollessa ns. omalaukaisuja. Ensikertalaisten varjoissa on koneeseen kiinnitetty pakkolaukaisija.

Innustus uuteen urheiluun on harrastajiensa keskuudessa valtava. Niinpä eräkin kouvolalainen, toinen Biscarrosse'n koulun omilla varoillaan käynyt hyppääjä oli kuluneen kesän aikana useamman

kerran ajanut Malmille hyppäämään. Mutta 'ihana' viimekesäinen säämmme oli tyypistänyt tarkoitukset hyppyiksi autosta kentälle ja takaisin.

Mitkä ovat sitten edellytykset varjon varaan pääsemiseksi?

Ensin on läpäistävä laskuvarjohyppääjän 'psyko' eli psykofysiologinen tiukka tarkastus, jotta lääkäri voisi todeta kunnon ja sen pitävyyden. Sitten seuraa teoria ja maaopetus kaatumis- ym. harjoituksineen. Ja kait sitten, niin ainakin maallikosta ja päällekatsojasta tuntuu, pelko ja sen sukulaiset on irtisanottava ja oitis hädettävä ja luotettava itse pakkaamaansa silkkiin ja punoksiin hiljaa mielessään apua huutaen ja toivoen, että koneeseen kiinnitetty hyppylankku katkeaisi tai kone rikkoutuisi jotenkin jo maassa tai sää pikaisesti huononi tai tapahtuisi mitä tahansa kunhan tapahtuisi ajoissa!

Toista mieltä viimeksi mainituista edellytyksistä oli kuitenkin välittömästi (n. 15 sekuntia) toisen hyppynsä jälkeen Onni Kuusisto, jonka innostunut ja jännetävä olemus puhui omaa kieltään.

Ilmailumme on siis saanut siivelleen uudenj oukon niin siviilissä kuin ruotuväessäkin, laskuvarjohyppääjät. Toivotaan, että tämä pelottomien miesten ja nuorukaisten urheilu menestyisi meilläkin ja aikanaan muitten urheilulajien tapaan toisi maillemme kauniita voittoja ja siten innostaisi nuorisoomme yhä enemmän mukaansa — pelottomaan joukkoonsa silkin ja pilvien pariin.